

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. P.**, zastoupený JUDr. Jindřichem Zadinou, advokátem se sídlem Sokolská 490/31, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2024, č. j. 50 A 19/2023 - 75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 11. 2023, č. j. 140474/2023/KUSK, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Černošice (dále jen „*městský úřad*“) ze dne 27. 12. 2022, č. j. MUCE 223040/2022 OP, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Těchto přestupků se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 11. 11. 2021 v 13:13 hodin v úseku 1,65 až 0,495 km dálnice D0 ve směru jízdy k dálnici D1 blíže nezjištěný řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 80 km/h nejméně o 16 km/h; a dne 17. 2. 2022 v 15:22 hodin v úseku 1,65 až 0,495 km dálnice D0 ve směru jízdy

k dálnici D1 blíže nezjištěný řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 100 km/h nejméně o 16 km/h.

[2] Uvedená jednání byla zjištěna automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, konkrétně rychloměrem Unicam VELOCITY4, výr. č. CAM20001174 (dále jen „*rychloměr Unicam*“), výrobce CAMEA, spol. s r. o., ve vlastnictví Ředitelství silnic a dálnic s. p. (dále jen „*ŘSD*“). Na zmíněném úseku dálnice D0 běžně platí nejvyšší dovolená rychlost jízdy 130 km/h, která však může být omezena proměnnými dopravními značkami B20a. K takovému omezení došlo dne 11. 11. 2021 i dne 17. 2. 2022, přičemž v prvním případě byla rychlost omezena na 80 km/h v důsledku poruchy nákladního vozidla a v druhém případě na 100 km/h kvůli úniku provozních kapalin z nákladního vozidla.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 27. 5. 2024, č. j. 50 A 19/2023 - 75, zamítl.

[4] Krajský soud se v napadeném rozsudku nejprve zabýval námitkou, že městský úřad neučinil kroky ke zjištění přestupků řidiče vozidla. Uvedl, že městský úřad dne 10. 1. 2022 a dne 18. 3. 2022 zaslal žalobci výzvy podle § 125h zákona o silničním provozu k zaplacení 600 Kč s poučením o možnosti sdělit ve stanovené lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků. Žalobce na tyto výzvy reagoval podáními označenými jako *Odmítnutí odpovědnosti provozovatele vozidla za spáchání dopravní přestupky*, v nichž však žádné informace k osobě pachatele přestupků neuvedl. Objektivně tedy žalobce měl možnost sdělit městskému úřadu totožnost řidiče vozidla a bylo na něm, zda tuto možnost využije. Pokud tak neučinil, nebylo dle krajského soudu povinností městského úřadu činit ke zjištění totožnosti řidiče další kroky. Důsledky žalobcova rozhodnutí nesděliti totožnost řidiče vozidla nelze podle krajského soudu přičítat správním orgánům ani nedostatečné technologické způsobilosti rychloměru Unicam.

[5] Krajský soud měl dále za prokázané, že dne 11. 11. 2021 a dne 17. 2. 2022 došlo na úseku 1,65 až 0,495 km dálnice D0 k dočasnému omezení rychlosti. Z protokolů liniového řízení dopravy poskytnutých Policií České republiky však nebylo zřejmé, zda toto omezení bylo nastaveno právě v časech, kdy došlo ke změření rychlosti žalobcova vozidla. Krajský soud proto za účelem vyjasnění těchto skutečností doplnil dokazování sdělením ŘSD ze dne 7. 5. 2024, č. j. RSD-266360/2023-17. Následně dospěl k závěru, že v době, kdy uvedeným úsekem dálnice D0 projíždělo žalobcovo vozidlo, bylo omezení rychlosti na tomto úseku platné.

[6] Žalobce podle krajského soudu rovněž nedokázal zpochybnit správnost provedeného měření rychlosti. Krajský soud poukázal na to, že k rychloměru Unicam byl v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, vydán platný ověřovací list Českého metrologického institutu, který je dle judikatury Nejvyššího správního soudu veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost. Dále uvedl, že žalobce netvrdil žádné konkrétní skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o správnosti údajů v ověřovacím listu, natož aby tato tvrzení prokázal.

pokračování

[7] K otázce zákonnosti měření krajský soud uvedl, že rychloměr Unicam vlastní a provozuje ŘSD, nicméně dle judikatury Nejvyššího správního soudu není vyloučeno, aby instalaci, nastavení a údržbu hardwaru i softwaru stacionárních měřících zařízení prováděly i třetí osoby, pokud tyto osoby nemají hmotný zájem na výsledcích měření. Podle krajského soudu pak z podkladů ve správním spise nic nenasvědčuje tomu, že by ŘSD mělo na výsledcích měření jakýkoliv hmotný zájem ani že by ŘSD mohlo měření provádět z vlastní iniciativy bez pokynu policie. Naopak ze správního spisu dle krajského soudu vyplynulo, že to byla právě policie, kdo měl reálnou moc učinit rozhodnutí o tom, kde, kdy a zda se bude měřit rychlost, a kdo tedy nesl odpovědnost za měření dle § 79a zákona o silničním provozu.

[8] Dále se krajský soud věnoval otázce naplnění materiálního znaku přestupků. V této souvislosti uvedl, že § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu záměrně odkazuje pouze na „*znaky přestupku podle tohoto zákona*“. Součástí skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla tudíž nejsou ty znaky přestupku řidiče, které vyplývají až z obecné úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva (materiální stránka přestupku, věk a přičetnost pachatele, právní omyl apod.). Krajský soud se proto blíže nezabýval polemikou žalobce ohledně okolností, které mohly mít vliv na společenskou škodlivost přestupků řidiče (např. stav vozovky, prodloužení brzdné dráhy, statistika nehodovosti atd.). Žalobce podle krajského soudu naplnil všechny formální znaky přestupku provozovatele vozidla, jelikož nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci byla dodržena pravidla ohledně nejvyšší dovolené rychlosti jízdy. Jednalo se přitom o běžně se vyskytující případ, jehož materiální znak byl tedy dle krajského soudu naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům.

[9] Nad rámec uvedeného krajský soud dodal, že nesouhlasí s žalobcem v tom, že by překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 16 km/h bylo bagatelní, a jeho přirovnání k rychlosti „*klusajícího maratonského běžce*“ považuje za „*dosti nepřiléhavé*“. Údaj 16 km/h totiž nepředstavoval celkovou rychlost, ale rozdíl mezi povolenou a skutečně vyvinutou rychlostí. Vozidlo žalobce se tedy nepohybovalo rychlostí „*klusajícího maratonského běžce*“. Nadto krajský soud uvedl, že běžec má jinou hmotnost než osobní automobil, a proto má i při hypoteticky stejné rychlosti odlišnou hybnost. Důsledky střetu by tedy v případě osobního automobilu představovaly násobně vyšší nebezpečnost pro život a zdraví.

[10] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). K otázce přijatelnosti kasační stížnosti se v ní výslovně nevyjadřuje.

[11] Stěžovatel tvrdí, že pro impuls síly v případě vozidel jedoucích stejným směrem není důležitá jejich absolutní rychlost, ale naopak rozdíl v jejich rychlosti. Nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje v tom, že krajský soud „*nesprávně posoudil ani se nevypořádal s otázkou, respektive si ji ani nepoložil*“, proč by vozidlo stěžovatele mělo být nebezpečné. V obou případech překročení rychlosti totiž mělo toto vozidlo údajně stejnou hybnost, jakou mají jiná

běžná vozidla při dodržení povolené rychlosti. Stěžovatel pak v kasační stížnosti uvádí řadu příkladů vozidel, která dle jeho názoru mají při dodržení maximální povolené rychlosti stejnou nebo vyšší hybnost než jeho vozidlo při vyšší rychlosti.

[12] Dále se krajský soud podle stěžovatele nezabýval otázkou, zda došlo k naplnění všech znaků přestupku, a nevypořádal se s jeho námitkou, že rychlost „podle zákona“ (zřejmě zákon o silničním provozu – pozn. NSS) má měřit policie nikoliv ŘSD. Stěžovatel také uvádí, že k překročení rychlosti došlo na dálnici D0, která je určena výlučně pro pohyb motorových vozidel, a nemohou se na ní tedy vyskytovat chodci, cyklisté, jezdci na zvířeti apod.

[13] Následně stěžovatel popisuje mimořádné situace, v důsledku kterých došlo na úseku dálnice D0 k omezení rychlosti, a namítá, že se krajský soud nevypořádal s otázkou, jak je možné, že k překročení rychlosti vůbec mohlo dojít, a proč se nevytvořila pomalu jedoucí kolona (což je dle stěžovatele při mimořádných situacích obvyklé). Stěžovatel tak má za to, že se měl krajský soud zabývat okolnostmi, které překročení rychlosti umožnily (řídský provoz, dobrá viditelnost, žádné překážky provozu) a které podle jeho názoru snižují nebezpečnost překročení rychlosti na takovou míru, že je vyloučeno jakékoliv ohrožení.

[14] Poté stěžovatel v kasační stížnosti rozsáhle cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009 (bližší označení rozsudku stěžovatel neuvádí, nicméně z citace je zřejmé, že se jedná o rozsudek č. j. 5 As 104/2008 - 45, č. 2011/2010 Sb. NSS), dle kterého „[s]amotná skutečnost, že řidič vozidla v provozu na pozemní komunikaci sice překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem nebo dopravní značkou, nicméně rychlost jeho jízdy se hranici nejvyšší dovolené rychlosti blížila, sama o sobě nepostačuje pro závěr o tom, že nebyla naplněna materiální stránka (§ 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 citovaného zákona“. Na závěr uvádí, že krajský soud nesprávně hodnotil provedené důkazy a z nich učinil nesprávná skutková zjištění ohledně hybnosti vozidla.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem, odkazuje na své vyjádření k žalobě a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, eventuálně aby ji zamítl.

[16] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání námitek obsažených v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její **přijatelnosti**. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[17] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní

pokračování

otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládalo zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[18] Jak uvedeno výše, stěžovatel se výslovně k přijatelnosti kasační stížnosti nevyjádřil. Namítá však, že se krajský soud nezabýval jeho námitkami ohledně nenaplnění znaků přestupku a zákonnosti měření rychlosti, což lze posoudit jako námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Pokud by tato námitka byla důvodná, jednalo by se o natolik závažnou vadu, že by vždy představovala důvod přijatelnosti. Pro úplnost zdejší soud podotýká, že stěžovatel výslovně neuvádí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako jeden z důvodů kasační stížnosti. Ze zásady *iura novit curia* však vyplývá, že Nejvyšší správní soud je oprávněn sám podřadit kasační námitky podle jejich obsahu pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, č. 161/2004 Sb. NSS).

[19] Zdejší soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Rozsudek krajského soudu je řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný a krajský soud v něm také podrobně reagoval na stěžovatelovy žalobní námitky. Konkrétně otázkou, kdo prováděl měření rychlosti se zabýval v odstavcích 45 až 55 napadeného rozsudku (viz též odst. [7] tohoto usnesení). Naplnění všech znaků přestupku se pak věnoval v odstavcích 56 až 61 napadeného rozsudku (viz též odst. [8] a [9] tohoto usnesení). Pouhá skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, neznamená, že krajský soud jeho námitky řádně nevypořádal. Nepřezkoumatelnost totiž není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí.

[20] Nejvyšší správní soud v projednávané věci rovněž nenalezl žádnou právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by se měl vyjádřit za účelem sjednocování judikatury. Obdobnými případy se totiž Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval.

[21] Významu společenské škodlivosti jednání řidiče pro odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f zákona o silničním provozu se Nejvyšší správní soud věnoval v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46. V tomto rozsudku uvedl, že součástí skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nejsou ty znaky přestupku řidiče, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti, jako například společenská škodlivost jednání (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35). Otázkou, kdo je oprávněn provádět měření rychlosti se pak Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudcích ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014 – 27; a ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018 – 36, č. 3765/2018 Sb. NSS, ze kterých vyplývá, že instalaci a nastavení stacionárních měřících

zařízení může provádět i externí subjekt (tj. nikoliv pouze policie), pokud tento subjekt nemá hmotný zájem na výsledcích měření.

[22] V posouzení věci krajským soudem pak zdejší soud neshledal ani žádné zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ostatně krajský soud ve svém rozsudku vycházel z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, od které zdejší soud neshledal důvod se odklonit.

[23] Stěžovatelův odkaz na rozsudek č. j. 5 As 104/2008 - 45, nelze považovat za příléhavý, jelikož se v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zabýval otázkou naplnění materiálního znaku přestupku **řidiče vozidla**. Jak již bylo výše uvedeno, tato otázka (materiální znak přestupku spočívajícím v porušení pravidel silničního provozu) není rozhodná pro posouzení odpovědnosti **provozovatele vozidla** za přestupek podle § 125f zákona o silničním provozu.

[24] Důvodem přijatelnosti kasační stížnosti nemůže být ani stěžovatelem tvrzené pochybení krajského soudu při hodnocení provedených důkazů a z toho vyplývající nesprávná skutková zjištění ohledně hybnosti vozidla. Stěžovatel totiž neuvádí, v čem konkrétně podle něj krajský soud pochybil, jaké konkrétní důkazy nesprávně hodnotil a k jakým skutkovým zjištěním měl dojít. Navíc krajský soud ve vztahu k hybnosti stěžovatelova vozidla dokazování neprováděl a své závěry v této souvislosti uvedl pouze jako *obiter dictum*, jelikož hybnost vozidla mohla být významná opět nanejvýš pro posouzení společenské škodlivosti jednání řidiče vozidla, která však nebyla pro projednávanou věc rozhodná.

[25] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že se krajský soud nedopustil žádného procesního pochybení, při rozhodování vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, která není rozporná a od níž není důvod se odklonit, zároveň posuzovaná věc nevyžaduje, aby se Nejvyšší správní soud vyjádřil k dosud neřešené otázce. Kasační stížnost tedy nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[26] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, avšak podle obsahu soudního spisu mu žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. března 2025

pokračování

3 As 160/2024 - 33

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu